

Sygn. akt I ACa 211/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Marzena Konsek- Bitkowska (spr.)

Sędziowie: SA Marzanna Góral

SA Joanna Wiśniewska-Sadowska

Protokolant: Ignacy Osiński

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W. (poprzednio: (...) w W.)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W. (poprzednio: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt I C 313/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W. na rzecz (...) w W. kwotę 393.753,30 zł (trzysta dziewięćdziesiąt trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt trzy złote trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 34.088 zł (trzydzieści cztery tysiące osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) w W. kwotę 27.788 zł (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Joanna Wiśniewska-Sadowska Marzena Konsek- Bitkowska Marzanna Góral

Sygn. akt I ACa 211/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 8 marca 2016 r. (...) w W. (obecnie (...)) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. (aktualnie (...) sp. z o.o.) opłat rocznych za lata 2012-2013 z tytułu użytkowania wieczystego w łącznej kwocie

393.753,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 196 .876,65 zł od 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 196 .876,65 zł od 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Pozwana spółka wniosła o odrzucenie pozwu, względnie o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania.

Postanowieniem z 24 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odmówił odrzucenia pozwu a wyrokiem z tego dnia oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i ocenach prawnych:

Pozwana jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w gminie N., obręb M., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) o powierzchni 3,1058 ha dla której Sąd Rejonowy w Pruszkowie prowadzi księgę wieczystą (...), która to nieruchomość znajduje się w Zasobie Własności Rolnej Skarbu Państwa.

(...) w W. pismem z 7 grudnia 2011 r. złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2011 r. dotychczasowej opłaty rocznej w kwocie 70.812,24 zł z tytułu użytkowania wieczystego ww. nieruchomości oraz zaoferowała począwszy od 1 stycznia 2012 r. nową opłatę roczną w wysokości 267.688,89 zł (3% wartości nieruchomości). Powyższe pismo zostało doręczone pozwanej spółce w dniu 15 grudnia 2011 r.

Pozwana złożyła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest nieuzasadniona. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. orzeczeniem z 13 listopada 2014 r. oddaliło wniosek. Pozwana złożyła sprzeciw od tego orzeczenia, wskazując jako pozwanego Skarb Państwa – Prezesa (...). Sąd Okręgowy wskazał, że na skutek tego sprzeciwu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie IV C 617/15 toczy się pomiędzy (...) Spółką z o.o. w W. a Skarbem Państwa reprezentowanym przez Prezesa (...) postępowanie o ustalenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego działki nr (...).

Pozwana spółka zapłaciła opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego za lata 2012 i 2013 w dotychczas obowiązującej wysokości, tj. po 70.812,24 zł. W niniejszej sprawie powód dochodzi różnicy pomiędzy opłatą roczną podwyższoną wypowiedzeniem z grudnia 2011 r. a opłatą uiszczoną przez pozwaną spółkę.

W ocenie Sądu Okręgowego, (...) przysługuje legitymacja do pobierania opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego, co wynika z art. 5 ust.1 ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. 2016, poz. 1491), który stanowi że Skarb Państwa powierza Agencji wykonywanie prawa własności i innych praw rzeczowych w stosunku do mienia znajdującego się m.in. w użytkowaniu wieczystym osób prawnych (art.5 ust.1 i 2 w zw. z art.2 ust.1 pkt) 2 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa). Te przepisy są podstawą do uznania (...) za podmiot uprawniony do pobierania opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości wchodzących w skład zasobu Skarbu Państwa. Aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste odbywa się w oparciu o przepisy art. 78 – 80 u.g.n. (j. t. Dz. U. 2015 poz. 1774), a przewidziana prawem procedura aktualizacji opłaty rocznej prowadzi do ukształtowania stosunku prawnego w zakresie wysokości opłaty rocznej, a więc kształtuje uprawnienie osoby na rzecz której uiszczana jest opłata oraz kształtuje obowiązek użytkownika wieczystego.

Sąd uznał, że wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu orzeczenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z 13 listopada 2014 r. straciło moc zgodnie z art. 80 ust. 3 u.g.n., a przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt IV C 617/15 toczy się sprawa o ustalenie opłaty rocznej dotyczącej działki (...). Powództwo przewidziane w art. 80 u.g.n. ma charakter powództwa o ukształtowanie prawa. Orzeczenie sądu ustalające wysokość opłaty rocznej zastępuje oświadczenie woli i ma charakter konstytutywny (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2013 r., III CZ 29/13).

W tej sytuacji dopiero w sprawie IV C 617/15 zostanie ustalona wysokość opłaty rocznej za działkę nr (...) obowiązująca od 1 stycznia 2012 r. Do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, użytkownik wieczysty zobowiązany jest do uiszczania opłaty rocznej w dotychczasowej wysokości (art. 78 ust. 4 u.g.n.), które to należności zostały bezspornie

uiszczone przez pozwaną za lata 2012 i 2013 w wysokości po 70 812,24 zł. Na chwilę zamknięcia rozprawy powódka nie miała uprawnienia do żądania wyższych opłat za lata 2012 i 2013 niż te, które zostały zapłacone. Roszczenie powoda o zapłatę różnicy pomiędzy opłatą roczną ustaloną w wypowiedzeniu a opłatą dotychczasową w chwili obecnej nie istnieje, a co najmniej nie jest wymagalne, bowiem nie doszło jeszcze do zmiany stosunku prawnego w zakresie opłaty rocznej, co nastąpi dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie IV C 617/15. Wobec tego powództwo należało oddalić.

W ocenie Sądu I instancji nie było celowym zawieszanie postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy IV C 617/15, bowiem dochodzone roszczenie obecnie nie istnieje, a nawet jeżeli przyjmiemy, że istnieje, to nie jest wymagalne, natomiast zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zatem obawy Agencji co do przedawnienia roszczenia nie są uzasadnione. Zdaniem Sądu roszczenie powstanie i stanie się wymagalne dopiero po prawomocnym zakończeniu sprawy IV C 617/15 niezależnie od tego, czy dojdzie do merytorycznego zakończenia postępowania i ustalenia wysokości opłaty rocznej za 2012 i 2013 rok, czy formalnego zakończenia postępowania, np. umorzenia sprawy w wyniku cofnięcia pozwu. Dla rozpoczęcia biegu przedawnienia nie ma znaczenia okoliczność, że w ww. sprawie o ustalenie pozwanym jest Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów:

1. art. 177 § 1 pkt 1 kpc.,

2. art. 78 ust. 4 w zw. z art. 80 ust. 1 i 2 u.g.n., przez przyjęcie, iż:

- użytkownik wieczysty ma prawo uiszczać opłatę w dotychczasowej wysokości, pomimo że nie zakwestionował wypowiedzenia właściwego organu na drodze sądowej,

- postępowanie aktualizacyjne toczące się przeciwko Skarbowi Państwa zwalnia użytkownika wieczystego z obowiązku zapłaty opłaty w podwyższonej wysokości na rzecz (...),

- Agencja nie może domagać się zapłaty opłat rocznych określonych w wypowiedzeniu, w sytuacji gdy postępowanie aktualizacyjne nie toczy się z udziałem Agencji, lecz przeciwko Skarbowi Państwa.

- żądanie przez Agencję zapłaty z jednoczesnym wnioskiem o zawieszenie postępowania, jest niecelowe i pozbawione podstaw, a powództwo jest przedwczesne.

3. art. 80 ust. 1, 2 i 3 u.g.n., przez:

- brak przyjęcia, iż użytkownik wieczysty w sprzeciwie od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego nie zażądał skierowania sprawy przeciwko właściwemu organowi na drogę sądową, sprzeciw złożony przeciwko Skarbowi Państwa nie był skuteczny przeciwko Agencji, nie otworzyła się droga sądowa dla rozpoznania sporu o ustalenie opłaty w związku z jej wypowiedzeniem przez Agencję.

- niezasadne przyjęcie, iż w sprawie sądowej pomiędzy Skarbem Państwa a użytkownikiem wieczystym, zostanie ukształtowana opłata roczna w sposób wiążący dla stron stosunku użytkownika wieczystego, a więc w niniejszej sprawie o zapłatę;

4. art. 80 ust. 1, 2 i 3 u.g.n. w zw. z art. 366 k.p.c., poprzez:

- niezasadne przyjęcie, iż jedynym możliwym rozstrzygnięciem w sprawie IV C 617/15 będzie konstytutywny wyrok kształtujący wysokość opłaty rocznej,

- brak przyjęcia, iż w sprawie IV C 617/15 może zapaść wyrok ustalający wysokość opłaty rocznej lub oddalający powództwo z udziałem i przeciwko Skarbowi Państwa, wyrok oddalający powództwo z uwagi na brak legitymacji

pozwanego Skarbu Państwa, postanowienie w sprawie umorzenia postępowania lub odrzucenia pozwu, z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem Skarb Państwa nie brał udziału w stadium administracyjnym;

5. art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, dowolną i niewłaściwą ocenę dowodów, co przejawia się:

- brakiem szczegółowych i dostatecznych rozważań oraz oceny skutków prawnych i procesowych orzeczenia jakie zapadnie w sprawie IV C 617/15, w tym w zakresie jego prejudycjalności dla niniejszego postępowania,

- brakiem szczegółowych i dostatecznych rozważań oraz oceny skutków prawnych dotyczących wymagalności roszczenia, rozpoczęcia i przerwy biegu przedawnienia, które powinny być dokonane w świetle przebiegu postępowania aktualizacyjnego, toczącego się na drodze sądowej bez udziału właściwego organu;

6. art. 71 ust. 4 ugn w zw. art. 120 § 1, art. 123 § 1 i art. 124 § 1 i 2 k.c.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 393.753,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

1) od kwoty 196.876,65 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,

2) od kwoty 196.876,65 zł od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty

oraz zasądzenie kosztów procesu, względnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności za trafne uznać należało zarzuty dotyczące wadliwej odmowy zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy wynik sprawy IV C 617/15 mógł mieć zasadnicze znaczenie dla oceny nie tylko wysokości opłaty należnej powodowi, ale także dla ustalenia daty wymagalności roszczenia.

W typowej sytuacji procesowej stanowisko Sądu Okręgowego, że nie ma podstaw do zawieszenia postępowania o zapłatę opłaty rocznej w podwyższonej wysokości z uwagi na toczące się postępowanie o ustalenie wysokości tej opłaty (postępowanie aktualizacyjne), byłoby prawidłowe. W tym przypadku jednak sytuacja procesowa była szczególna. Strony pozostawały bowiem w sporze co do tego, czy postępowanie IV C 617/15 toczy się przeciwko właściwie określönemu pozwanemu. Wskazać zaś trzeba, że powyższa okoliczność była kluczowa dla ustalenia, czy orzeczenie SKO utraciło moc, czy też przeciwnie - wiąże strony z uwagi na bezskuteczne względem powoda wniesienie sprzeciwu (wobec pozwu skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa), a tym samym dla ustalenia, czy oraz z jaką datą roszczenia powoda o zapłatę brakującej części opłaty rocznej za lata 2012 i 2013 stały się wymagalne.

Niewątpliwie sprzeciw powoduje upadek orzeczenia SKO wyłącznie w takim przypadku, gdy sprzeciw, jak również wniosek zastępujący pozew, został wniesiony skutecznie, z dochowaniem wymogów prawnych, tj. w szczególności w przepisany terminie i przeciwko właściwie określönemu przeciwnikowi. Tylko wówczas można bowiem uznać, że doszło do przeniesienia sporu między stronami (w tym przypadku spółką a Agencją, obecnie Ośrodkiem) na drogę procesu cywilnego, w którym przedmiotem oceny będzie zasadność wypowiedzenia dotychczasowej wysokości opłaty rocznej i który może doprowadzić do ukształtowania na nowo stosunku prawnego łączącego strony – co do wysokości opłaty rocznej.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, sprzeciw nie prowadzi do upadku orzeczenia SKO w sytuacji, w której użytkownik wieczysty nieprawidłowo określił swojego przeciwnika, w konsekwencji postępowanie sądowe toczyło się przeciwko pozwanemu pozbawionemu legitymacji procesowej biernej i zakończyło się oddaleniem powództwa wyłącznie z powodu braku legitymacji procesowej biernej strony pozwanej.

Tymczasem to właśnie kwestia oceny legitymacji biernej była przedmiotem sporu w równolegle toczącej się sprawie o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest nieuzasadniona. Sąd Okręgowy nie dostrzegł, że w takim przypadku istniała potrzeba rozważenia, czy sprzeciw doprowadził do upadku orzeczenia SKO, czy też przeciwnie – orzeczenie to stało się prawomocne i ukształtowało nową wysokość opłaty rocznej. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy winien był albo zawiesić postępowania do czasu zakończenia sprawy IV C 617/15, albo samodzielnie dokonać oceny wpływu postępowania o ustalenie toczącego się przeciwko Skarbowi Państwa na wymagalność roszczenia o zapłatę brakującej części opłaty rocznej, przy czym przyjęcie drugiej ze wskazanych dróg procedowania mogło doprowadzić do odmiennej oceny prawnej tej samej istotnej okoliczności w dwóch równolegle toczących się postępowaniach. Pamiętać bowiem należy, że postępowanie IV C 617/15 było kwalifikowane przez sąd je prowadzący jako wszczęte w trybie art. 79-80 u.g.n., a strona pozwana była określona jako Skarb Państwa - (...). Przypomnieć przy tym należy, że Skarb Państwa i (...) były od początku odrębnymi osobami prawnymi, zatem Agencja ani jej Prezes nie mogli być traktowani jako statio fisci Skarbu Państwa. Do sądu prowadzącego postępowanie w sprawie IV C 617/15 należało ustalenie w pierwszej kolejności, czy doszło do pozwania niewłaściwego podmiotu czy też jedynie do niedokładności w określeniu strony pozwanej w sprawie o ustalenie wysokości opłaty rocznej.

Uprawnione było wobec tego stanowisko (...), że między obiema sprawami zachodzi stosunek uzasadniający zawieszenie sprawy o zapłatę do czasu przesądzenia w sprawie IV C 617/15 kwestii legitymacji procesowej podmiotu występującego po stronie pozwanej.

W toku niniejszego postępowania apelacyjnego w sprawie IV C 617/15 zapadł wyrok Sądu I instancji oddalający powództwo z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej Skarbu Państwa. Od wyroku tego spółka wniosła apelację. Postępowanie apelacyjne toczyło się pod sygnaturą V ACa 1410/17 w tut. Sądzie Apelacyjnym.

Z tego względu postępowanie apelacyjne w sprawie o zapłatę zostało zawieszono do czasu rozstrzygnięcia sprawy V ACa 1410/17. W dniu 17 października 2018 r. apelacja spółki (...) od wyroku Sądu Okręgowego z 10 maja 2017 r., sygn. akt IV C 617/15, została oddalona przez Sąd Apelacyjny wyrokiem w sprawie V ACa 1410/17, a jako podstawę takiego rozstrzygnięcia wskazano brak legitymacji procesowej biernej pozwanego Skarbu Państwa, dzieląc w tym zakresie ocenę Sądu I instancji.

Wskazany wyrok korzysta z powagi rzeczy osądzonej i wiąże Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie o zapłatę (art. 365 i 366 k.p.c.). Już sama sentencja tego wyroku nie pozwala przyjąć, że toczyło się postępowanie o ustalenie pomiędzy użytkownikiem wieczystym a Agencją Nieruchomości Rolnych (obecnie (...)), skoro jako pozwany figuruje w wyroku Skarb Państwa, a każdy z tych dwóch podmiotów jest – jak już wyżej podkreślono - odrębną osobą prawną. Jednocześnie nie ma podstaw, aby podważać trafność stanowiska Sądów obu instancji rozpoznających sprawę o ustalenie, co do roli jaką pełniła (...), a obecnie pełni (...), w odniesieniu do nieruchomości rolnych wchodzących w skład zasobu Skarbu Państwa.

Z wydania powyższego prawomocnego wyroku Sądu II instancji oraz faktu, że nie toczy się sprawa o ustalenie bezzasadności wypowiedzenia dotychczasowej wysokości opłaty rocznej pomiędzy użytkownikiem wieczystym a (...), wypływa wniosek, iż orzeczenie SKO z dnia 13 listopada 2014 r. uprawomocniło się z upływem ostatniego dnia na wniesienie sprzeciwu. Działania użytkownika wieczystego podjęte przeciwko Skarbowi Państwa nie mogły bowiem być skuteczne wobec Agencji a następnie Ośrodka, jako jej następcy. Datę, w której ukształtowano wysokość nowej opłaty, wyznacza wobec tego dzień uprawomocnienia się orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy V ACa 1410/17, że orzeczenie SKO w W. z dnia 13 listopada 2014 r. zostało doręczone spółce w dniu 29 grudnia 2014 r., zaś (...) w

dniu 7 stycznia 2015 r. (k. 8 i 9 akt V ACa 1410/17). Termin na wniesienie sprzeciwu zgodnie z art. 80 ust. 1 u.g.n. upłynął dla użytkownika wieczystego w dniu 12 stycznia 2015 r., zaś dla organu w dniu 21 stycznia 2015 r.

Zgodnie z art. 79 ust. 4 u.g.n. w przypadku oddalenia wniosku obowiązuje wysokość opłaty zaoferowana zgodnie z art. 78 ust. 1, zaś przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio. Wskazany ustęp 5 stanowi, że ustalona na skutek prawomocnego orzeczenia kolegium lub w wyniku zawarcia ugody nowa wysokość opłaty rocznej obowiązuje, począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym wypowiedziano wysokość dotychczasowej opłaty.

Z powyższego wynika, że apelacja okazała się uzasadniona w zakresie kwoty głównej oraz częściowo co do odsetek.

Od kwestii obowiązywania nowej opłaty rocznej należy bowiem odróżnić problem daty wymagalności zaktualizowanej opłaty rocznej, ustalonej w wyniku orzeczenia kolegium lub sądu. Data, od której obowiązuje zmieniona opłata, nie jest bowiem tożsama z datą wymagalności, po upływie której użytkownik wieczysty popada w opóźnienie i zobowiązany jest do uiszczania odsetek ustawowych za opóźnienie.

Orzecznictwo jednolicie przyjmuje, że sprawy, w których użytkownik wieczysty kwestionuje zasadność aktualizacji opłaty rocznej są sprawami o ukształtowanie stosunku prawnego, gdyż to dopiero orzeczenie sądu ukształtuje nową wysokość opłaty rocznej (tak SN w uchwale z 23.6.2005 r., III CZP 37/05, oraz wyrokach I CK 66/02 i V CSK 147/05). W ostatnim z tych orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, że: "Wypowiedzenie wysokości dotychczasowej opłaty rocznej, o którym stanowi art. 78 ust. 1 GospNierU, nie stanowi źródła powstania prawa do podwyższonej opłaty. Jest nim dopiero przyjęcie przez użytkownika wieczystego oferty nowej jej wysokości, a w razie jej nieprzyjęcia – prawomocne orzeczenie samorządowego kolegium odwoławczego lub wyrok sądu, ustalający nową wysokość opłaty. Wyrok ten ma charakter konstytutywny. Skutek ex tunc zobowiązania powstałego w wyniku tego wyroku obejmuje tylko "uzupełnienie" wysokości świadczenia z tego zobowiązania za okres sprzed wydania wyroku. Nie obejmuje natomiast wstecznej terminowości spełnienia świadczenia. Zatem ustalona wyrokiem sądu opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego staje się, w części przewyższającej opłatę dotychczasową, wymagalna po uprawomocnieniu się wyroku".

W niniejszej sprawie toczyło się i zakończyło merytorycznym orzeczeniem (oddaleniem wniosku użytkownika wieczystego) postępowanie aktualizacyjne przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w W.. Wobec tego opłata za lata 2012-2013 w części podwyższonej stała się wymagalna z dniem 22 stycznia 2015 r. wskutek uprawomocnienia się orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Od tego dnia powodowi należą się zatem odsetki za opóźnienie, żądanie odsetkowe obejmujące okres wcześniejszy pozostaje zaś nieuzasadnione.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c., 386 § 1 k.p.c. oraz w zakresie kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c. – uznając, że skoro powód uległ pozwanemu jedynie częściowo co do odsetek od należności głównej, to uzasadnione jest obciążenie pozwanego pełnymi kosztami procesu.

Marzanna Góral Marzena Konsek-Bitkowska Joanna Wiśniewska-Sadomska